

Mrazík, který maloval barvami

Zima je pěkná věc, v zimě se dá sáňkovat, lyžovat i bruslit, ale léto je přece jenom hezčí, v létě svítí sluníčko od rána do večera a všude jsou samé květiny, v parku, na zahradě i za okny. V zimě nemohou být za okny květiny, co Vás napadá, v zimě mohou být květiny leda v květinářství nebo v botanické zahradě, a tak okna vypadají smutně a lidé jakbysmet, chodí zamračení, hlavy v límcích, bojí se rýmy a hubují na mráz.

Ale mráz za nic nemůže, mráz dělá, co umí, aby lidí potěsil, například zamrzává řeky, aby se na nich dalo bruslit, a to není jen tak, to dá nějakou práci, na to se musí sejít celá parta mrazů a ještě mají co dělat, aby s tím byli za týden hotovi. Někteří mrazové dělají na střechách rampouchy, veliké rampouchy, které krásně cinkají, když na ně tuknete pravítkem, anebo maličké rampouchy, které nezvoní a jsou jenom tak na dívání.

Tyhle malé rampouchy dělají mrázové, kteří ještě nechodí do školy a moc toho neumějí, nanejvýš nějaké ty hlouposti, jako je štípání do uší a podobně.

Když tihle maličtí mrázové přijdou do školy, učí se všechno možné, mají i tělocvik, kde se učí běhat lidem po zádech, ale hlavní důraz se klade na malování oken. Je to pochopitelné, oken je na světě tolik, že je nikdo nespocítá, a tak každý pořádný mráz musí umět aspoň trošku malovat.

A tak si představte malého mrazíka, který má modrý nos a červené uši a jmenuje se František, sedí v lavici a poslouchá, je právě hodina malování a pan učitel vykládá:

Malování oken je práce velmi užitečná. V létě mají lidé za okny květiny; ale co v zimě? A proto my, mrazové, malujeme květiny na okna, aby se lidem po nich nestýskalo. Je Vám to jasné?

Jasné, volají mrazící, jasné, volá František a pan učitel pokračuje:

Mohli bychom malovat konvalinky, karafiáty, nebo macešky, ale není to tak jednoduché, dávejte pozor.

A pan učitel otevře skříň, vezme do rukou malou bílou konvalinku a podívejme se, konvalinka chytne a hoří, hoří jako svíčka, mrazící jsou celí pryč, ale pan učitel řekne:

To není nic zvláštního, to je normální přírodní úkaz, mráz spálí květinu, jasné? Proto se nemůžeme učit malovat, co by nás napadlo, ale jenom něco. A co to bude? Kterou rostlinu mráz nespálí, kdopak to ví? A František se hlásí a říká: Prosím, kopřivu.

Dobře, praví pan učitel, řekni to celou větou. Mráz kopřivu nespálí, říká František. A pan učitel přikývne:

Ano, mráz kopřivu nespálí, a proto mrazové odnepaměti malují na okna kopřivy a my je budeme malovat také.

A pan učitel otevře skříň znova, dá každému jednu velikánskou kopřivu a pak štětec a bílou barvu a mrazící se pustí do malování.

Jenom František nemaluje, kouká a kouká a pak se hlásí a povídá:

Pročpak malujeme kopřivu bílou barvou, když je zelená?
Co je to za nápad, říká pan učitel, viděl jsi někdy, aby mráz maloval zelenou barvou?

A celá třída se směje, jak je František hloupý, a tak Františkovy nezbývá než vzít štětec a malovat bílou kopřivu. A docela mu to jde, ani byste neřekli, maluje nejlíp z celé třídy, a když odevzdá na konci hodiny hotový výkres, pan učitel ho pochválí a říká mu:

Může z Tebe být docela dobrý malíř, ale musíš být rozumný, Františku. Já vím, že by to bylo barvami ještě hezčí, ale barvy jsou drahé a oken je na světě moc, takové malování by se nevyplatilo. Bílá barva se dělá ze sněhu a toho je všude dost.

Jaképak vyplatilo nevyplatilo, myslí si František, když jde ze školy do nů. Je to přece lidem pro radost a to je ze všeho nejdůležitější, ne?

A jak tak přemýšlí a jde kolem obchodů, kolem obchodů s botami a s klobouky a s voňavkami, vidí výkladní skříň plnou barviček. A František se dívá a myslí si, to by bylo něco, kdybych je měl. Pomaloval bych okna barevnými květinami a lidé by se nemračili, neschovávali by hlavy v límcích, připadali by si jako na jaře, a možná že by se i usmívali.

A tu ho napadne, co kdyby si barvičky půjčil.

Jde tedy do obchodu a řekne:

Dobrý den, rád bych si půjčil nějaké barvičky, abych mohl malovat na okna květiny. Zima je celá šedivá a bílá, pár barev nemůže škodit.

Ale prodavač má v obchodě krásně zatopeno, mráz je to poslední, co může potřebovat, a tak křičí:

Já Ti dám barvy, stejně nevíš, jak květiny vypadají, už ať jsi venku, ještě dostanu rýmu, a bouchne za Františkem dveřmi.

A František stojí na ulici a myslí si, rýma není přece tak zlá, okna plná kopřiv jsou horší, jak jsou ti lidé hloupí, a jde a mračí se, jako by spolkly deset ježků. Ale zničehonic potká holčičku, která se mrazu ani rýmy nebojí, má červené tváře, vesele se směje a říká:

Ty máš legračně červené uši a modrý nos a mračíš se, jako bys spolkly deset ježků, co se Ti stalo?

Ale, řekne František, zlobím se na lidi, protože jsou hloupí až běda. Bojí se rýmy a nechtějí mi půjčit barvičky, abych mohl malovat na okna květiny místo bílých kopřiv.

A jaké květiny bys chtěl malovat? Žádné jsi přece neviděl, jsi mráz.

Viděl jsem jednu malou konvalinku, nežli shořela, řekne František, mohl bych malovat konvalinku, je to pořád lepší než kopřivy.

Víš co, řekne holčička, pojď se mnou do botanické zahrady, je tam můj tatínek, uvidíš tam květin, kolik budeš chtít. A pak půjdeme k nám a já Ti půjčím barvičky.

A vezme Františka za ruku a jdou spolu do botanické zahrady.

Kdepak, to nejde, povídá tatínek, který je v botanické zahradě vrátným, mráz má

tady vstup zakázán, pomrzly by nám květiny.

Proč by pomrzly, říká holčička, to není velký mráz, je to malý mrazík, a když nebude na květiny dýchat, nic se nestane.

Tatínek tedy řekne, dobrá, běžte si, a holčička s Františkem jdou do velikánského skleníku, kde je plno květin, červených a žlutých a modrých, pivoňky a tulipány a růže, karafiáty a macešky, a František se dívá a dívá, ani nedýchá, a holčička mu říká: Tohle ještě žádný mráz nikdy neviděl, ale budeme už muset jít, dlouho bys to bez dýchání nevydržel, já můžu být bez dýchání pod vodou jenom do desíti. A tak tedy jdou oba ven, ale František se ještě otáčí, aby si zapamatoval, jak květiny vypadají.

A když přijdou domů, kde bydlí holčička, je tam plno barviček a František si je půjčí a maluje s nimi z paměti tulipány a karafiáty a holčička tleská rukama a říká, ty jsou ale krásné, ty se Ti povedly, zkus, jak Ti to půjde na skle.

A František se tedy pustí do oken a maluje jedno po druhém, holčička už dávno spí a on maluje pořád, pomaluje okna v celém činžáku, a když se ráno lidé probudí, mají za okny květiny a říkají si, je to vůbec možné, máme květiny za okny, jako kdyby bylo jaro, a usmívají se, a lidé, kteří jdou náhodou kolem, se usmívají také a všichni se zastavují a ptají se, nevíte, jak se jmenuje ten mráz, který nám udělal takovou radost?

A holčička, která to slyší, řekne, ten mráz se jmenuje František a bude nám malovat okna pořád, schovala jsem si ho, aby se mu nic nestalo.

Kampak jsi ho schovala, ptají se lidé a holčička říká, pojďte se mnou a uvidíte. A vede je do kuchyně, otevře ledničku a lidé vidí, jak tam František sedí a jí jogurt s jahodami.

Tak je to správné, volají lidé, to je chytrá holčička, nebála se rýmy, vzala si mrazíka k sobě a teď ho krmí, aby dlouho vydržel. Takhle budeme mít veselá okna plná květin i příští zimu.

A opravdu, v tom domě mají od té doby každou zimu na oknech červené, žluté a modré květiny a nikdo se tam v zimě nemračí a nehubuje na mráz.